VERSLAG VAN DE SESSIE VAN DE RAAD DER GEMEENTE HAARLEMMERMEER OP DONDERDAG 4 MAART 2021

Onderwerp: Vaststellen regiovisie Verbinden en versterken in de aanpak van huiselijk geweld en kindermishandeling (2020.0003466)

Voorzitter: dhr. J.C. Koomen

De leden: dhr. R. Ahmed Khatab, dhr. M.L. Beusenberg, dhr. E. Boscher, mw. N.M. Elfers, dhr. E. Hagemeijer, dhr. W.G. Jansen, mw. D. Kerkhoff, mw. A.P. Maat, mw. C.F.M. van der Meij, mw. T.M.H. Reesink, dhr. J.P.H. de Vries

Griffier: mw. E.H.M. Ouwehand-Brussel

Portefeuillehouders: mw. M.H.F. Schuurmans-Wijdeven, dhr. F. Sidali

Insprekers: Geen

De VOORZITTER: Goedenavond allemaal, we gaan beginnen, we zijn online en hierbij open ik de sessie. Ik hoop dat iedereen ook digitaal klaar is voor deze coronaproof sessie over de regiovisie Verbinden en versterken in de aanpak van huiselijk geweld en kindermishandeling voor 2020 tot en met 2024. Een serieus onderwerp. We starten in de eerste termijn met spreektijden en de tweede termijn is een vrij debat. Dat is zo simpel als het is en als er geen vragen over zijn, gaan we gewoon van start. Dan vraag ik wie het woord wil voeren en als u uw handje opsteekt, dan doen we dat in volgorde, want dan kan ik zien wanneer u uw hand opsteekt. Het is misschien handiger als u het in de chat zet als u wilt spreken en het handje opsteekt voor interrupties, anders loopt het elke keer door elkaar. Zo deden we het de vorige keer, Maar voor nu heb ik het genoteerd, in ieder geval volgen we die volgorde. Mevrouw Elfers, u was in ieder geval de eerste dus u mag beginnen, gaat uw gang.

Mevrouw ELFERS: Dank u wel voorzitter en is het dan de bedoeling dat ik zelf mijn handje weghaal nu, of wordt dat gedaan?

De VOORZITTER: Dat is wel zo fijn.

Mevrouw ELFERS: Oké, bij dezen gedaan. Dank u wel voorzitter. Allereerst onze complimenten. De stukken zijn prettig leesbaar en speciaal dank aan het college voor het opnemen van de term 'relationeel' geweld in plaats van 'huiselijk' geweld. Maar voorzitter, mijn blauwe zorghart wil het liefst uitgebreid ingaan op deze regiovisie. Gezien de beperkte tijd, zal ik me per ambitie beperken tot waar wat HAP betreft de nadruk op moet liggen. Wat niet betekent dat we andere punten niet net zo belangrijk vinden.
Ambitie 1: eerder en beter in beeld. Om uiteenlopende redenen zwijgen veel slachtoffers over relationeel geweld. Ook groeien veel kinderen op in een gezin waar sprake is van relationeel geweld. Het melden van relationeel geweld moet alleen al daarom meer uit de taboesfeer komen. Vroegtijdig signaleren en bespreekbaar maken, is wat HAP betreft de basis. En uit ervaring kan ik vertellen dat relationeel geweld vaak van generatie op generatie plaatsvindt. Om dat te kunnen doorbreken moeten de kinderen van nu leren dat relationeel geweld niet de norm is. Ik kan me nog goed een cliënt herinneren. Acht jaar oud was hij toen hij voor het eerst bij mij op de groep kwam. Na een halfuurtje zei hij 'juffie, mag ik u iets vertellen?' Hij trok zijn T-shirtje omhoog en daar zag ik allemaal kleine

wondjes in een vast patroon. Wat bleek, zijn opa had een bierflesje stukgeslagen en in hem geprikt. Lang verhaal kort, na jaren van mishandeling was ik de eerste waar hij dit aan vertelde. En wat bleek? Ook opa was als kind slachtoffer geweest van relationeel geweld en zo was geweld in deze familie, hoe gek dat ook klinkt, al generaties de normaalste zaak van de wereld. Ik liet hulpverlening opstarten en uiteindelijk kreeg alleen de cliënt een behandelplan terwijl zijn omgeving, het systeem, niet veranderde. Deze casus liet ons hulpverleners voor de zoveelste keer zien dat zonder multidisciplinair en systeemgericht werken de kans van stoppen en oplossen, ambitie 2, nihil is. We zagen hem binnen een jaar behoorlijk afglijden. Hij ging onder andere een mes dragen om zijn zusje en zichzelf te beschermen tegen het systeem. En dit voorbeeld staat niet op zichzelf. Daarom is HAP groot voorstander van de multidisciplinaire en systeemgerichte aanpak. Een goede samenwerking tussen alle verschillende betrokken organisaties is van levensgroot belang. En in de regiovisie zien we dat er 56 organisaties verbonden zijn. Ergens denken we 'top, hoe meer hoe beter'. En tegelijkertijd vraagt mijn fractie zich af hoe effectief dit is. Wie bewaakt dat er geen essentiële informatie verloren gaat en de organisaties echt actief samenwerken in plaats van langs elkaar heen? Graag een reactie van de portefeuillehouder.
En dan aandacht voor specifieke groepen. Mijn fractie mist een belangrijke doelgroep: de mannen. Wetenschappelijk onderzoek schat in dat landelijk bij 40% van de relationeel geweldszaken sprake is van mannenmishandeling. Feit is dat slechts 3% zich meldt bij de politie. Betekent het niet opnemen van mannen als doelgroep dat er in Haarlemmermeer en Kennemerland geen sprake is van mannelijke slachtoffers?
Samenvattend is mijn fractie content met dit voorstel. We ondersteunen het meer bespreekbaar maken van relationeel geweld en het inzetten op systeemgericht werken. En we hopen dat de mannen in Haarlemmermeer en Kennemerland niet vergeten worden.
En tot slot: uit onderzoek is gebleken dat kindermishandeling een van de factoren is voor crimineel gedrag op latere leeftijd. En we hebben gezien dat onder andere woninginbraken enorm gedaald zijn omdat ze jaren als prioriteit geagendeerd zijn. Wat mijn fractie betreft, doen we dat ook met relationeel geweld want wat HAP betreft, is relationeel geweld ook een vorm van high impact crime en hoort het daarom hoog op de prioriteitenlijst. Tot zover.

De VOORZITTER: Dank u wel. Voor we naar de volgende spreker gaan, even een check bij mevrouw Reesink, ik zie dat u een handje heeft opgestoken, maar in deze sessie steken we handjes op voor interrupties en kunt u zich via de chat aanmelden als u wilt spreken. Wilt u een interruptie doen of wilt u zich aanmelden voor spreken? Bij geen reactie gaan we gewoon door. Ik doe het in de volgorde die ik in de chat zie. Mijnheer Jansen van GroenLinks, gaat uw gang.

De heer JANSEN: Dank u wel. Voorzitter, de fractie van GroenLinks is verheugd met de aandacht voor huiselijk geweld en uiteraard alle vormen van geweld die hieronder vallen. Helaas is huiselijk geweld nog steeds negatief prominent aanwezig binnen de zorg- en misbruikstatistieken. Het moet normaal zijn dat vrouwen, en soms mannen, ouderen en kinderen een veilig thuis hebben. Partners moeten in het eigen huis en woonomgeving al helemaal niet geconfronteerd worden met geweld of dreiging. Kinderen moeten kunnen opgroeien en zich ontwikkelen onder optimale omstandigheden. Onze ouders c.q. grootouders verdienen een mooie herfstperiode in hun leven met steun van de familie. Als gemeentebestuur moeten we het maximale doen om deze verwachtingen ook werkelijkheid te laten worden. Hetgeen helaas nog steeds niet het geval is, de cijfers geven dit ook aan. Mijn fractie is positief over de inspanningen van de portefeuillehouders van de zeven gemeenten. De ambities en de beschreven voornemens zijn helder en ook passend bij het probleem huiselijk geweld. Waar GroenLinks moeite mee heeft, is de vertaling van ambities naar heldere doelstellingen. Strikt genomen zijn er geen doelstellingen. Wanneer mijn fractie naar de benoemde doelstellingen kijkt, dan lezen we feitelijk goede voornemens of de ambitie. Daar kan niemand tegen zijn, maar waar

is de punt op de horizon? Wat voor meetbare doelen willen de portefeuillehouders gaan halen de komende vijf jaar?
Een paar voorbeelden. 'Ambitie 1 vroegsignalering wordt opgepakt door het voorliggend veld waardoor erger wordt voorkomen. Professionals en scholen bespreken een vermoeden van geweld met betrokkene'. Mijn fractie mag er toch van uitgaan dat dat nu al gebeurt? Er zou moeten staan 'hoe is het nu, wat is de doelstelling in 2025 en de subdoelstellingen voor de opvolgende jaren?'
Ambitie 2: er wordt multidisciplinair en systeemgericht samengewerkt in zowel reguliere situaties als bij aanpak van complexe en ernstige vormen van huiselijk geweld. Wordt hier nu gezegd dat dit nu niet het geval is en dat dit een streven is? Vast niet, maar geef aan waar we nu staan en waar je concreet naartoe wilt. GroenLinks ziet deze visie als een startdocument dat aangeeft dat er nog verdieping komt. Uit mijn professionele ervaring kan ik vertellen dat huiselijk geweld al minimaal elf jaar prominent aandacht krijgt. Het tijdelijke huisverbod dateert al van 1 januari 2009 dus er ligt al een schat aan ervaring en cijfers. Het onderwerp staat al zo'n tien, vijftien jaar hoog op de agenda. GroenLinks vraagt zich af of dit nu de volgende stap is en of die dan zo belangrijk is. Maak hem ambitieus en maak hem concreet. GroenLinks leest dat het college met een meerjarig actieplan komt. Mijn fractie zou het een goede zaak vinden als het college in een voorafgaande sessie eerst bij de raad kaders ophaalt voordat dat actieplan vastgesteld wordt. In het nog te ontwikkelen actieplan kunnen dan meetbare doelen SMART worden opgenomen. Alle goede voornemens kunnen dan worden verwerkt in een ambitieus plan met meetbare doelen en acties. Mijn fractie heeft behoefte aan een jaarlijkse rapportage met de stand van zaken van geformuleerde doelen. Daarnaast is het overzichtelijk de cijfers, naast het totaal, uit te splitsen naar de deelnemende gemeenten. Dank u wel voorzitter.

De VOORZITTER: Dank u wel, dat was ook uw spreektijd voor de eerste termijn. Dan even voor de duidelijkheid, de handjes gingen te snel naar beneden om ze mooi in volgorde genoteerd te hebben, dus mevrouw Reesink mag nu en dan houd ik daarna de volgorde van de chat aan en de volgende keer gaan we het zo doen dat de chat daarin leidend is vanaf het begin. Excuses voor de verwarring. Mevrouw Reesink, gaat uw gang.

Mevrouw REESINK: Dank u wel voorzitter. Onlangs kwam er een inwoner bij mij met haar hulpvraag. Deze vrouw woonde al jaren samen met een partner die de boel kort en klein sloeg wanneer de dag anders verliep dan verwacht. Ze stond samen met haar kinderen al twintig jaar ingeschreven bij WoningNet. Ze heeft hulp gezocht op mijn aandringen. Blijf Groep, Veilig Thuis en MeerWaarde raadden haar aan om het huis met de kinderen te verlaten, ze kon alleen nergens heen. Uiteraard heb ik getracht dit met onze wethouder te bespreken. Echter, deze dame moest eerst een huisverbod aanvragen voor onze ambtenaren iets voor haar konden doen. Een huisverbod aanvragen werd echter door de Blijf Groep en Veilig Thuis ontraden omdat dit gevaarlijk zou zijn voor haar en de kinderen. Ze koos ervoor het advies van de Blijf Groep en Veilig Thuis op te volgen. Ze maakt gebruik van haar netwerk. Ze mag overal ongeveer twee weken logeren en moet dan weer weg. Ondertussen is ze minimaal twintig keer verhuisd zonder uitzicht op een eigen plek en zonder tussenoplossing zoals de mid-stay. Ook met deze regiovisie wordt deze dame niet geholpen, tenzij de casemanager met spoed kan zorgen voor woonruimte. Die stap is voor iedereen die te maken heeft met huiselijk geweld cruciaal. Wanneer je geen of tijdelijk woonruimte hebt, kun je niet bouwen aan een duurzaam nieuw leven en lukt het niet om trauma's te verwerken. Terreur achter de voordeur los je niet op door een huisverbod van tien dagen. Het inzetten op verbetering van de huisverboden zal alleen helpen als na het huisverbod de veiligheid gegarandeerd kan worden. Het 'eerst samenwerken voor veiligheid, dan samenwerken voor risicogestuurde zorg', van dokter Van Arum en mevrouw Vogtländer, is landelijk toonaangevend in de aanpak van huiselijk geweld. Forza! onderschrijft het belang dat deze kennis wordt geïmplementeerd in het beleid van de Haarlemmermeer. Het is wel van belang dat dit

door alle betrokken ketenpartners eigen gemaakt wordt zodat onze inwoners die te maken hebben met huiselijk geweld geen tegenstrijdig advies krijgen en dat formele handelingen, als het aanvragen van een huisverbod, vanuit een veilige leefomgeving gebeurt. Omdat inwoners in nood anders simpelweg de cirkel van geweld niet durven te doorbreken. Bij Forza! rijst tot slot de vraag waar onze inwoners hulp kunnen vragen. Daarom wil Forza! onze portefeuillehouder wijzen op de hulpapp.nl. De regio Zaanstreek-Waterland werkt hier al mee. Tot zover.

De VOORZITTER: Dank u wel, ik wijs u erop dat u niet in beeld was. Nu wel, nu gaat het wel weer goed. We gaan naar de volgende spreker, de heer Khatab.

De heer KHATAB: Dank u wel voorzitter. Voor ons ligt een complex maatschappelijk vraagstuk, relationeel geweld en de daarbij behorende conflicten voor de familieleden en de familiekring. EEN Haarlemmermeer staat volledig achter dit voorstel en is van mening dat dit maatschappelijk vraagstuk een van de belangrijkste onderwerpen is en blijft. Onze boodschap is dat dit soort geweld iedereen kan overkomen, ongeacht ras, religie, inkomen en onderwijsniveau. Gemiddeld een kind per klas en een op de twintig thuiswonende ouderen hebben hiermee te maken. Daarbij is het enorm belangrijk te weten dat dit soort geweld niet direct wordt bekend door het slachtoffer, vanwege de angst voor strafmaatregelen van de pleger, of omdat zelfs het zoeken naar hulp of de situatie verlaten alleen maar escalerend lijkt te werken. Er is vooral de zorg dat de gemeente niet goed haar werk kan doen. We staan klaar om te helpen, maar soms wordt daar 'expres' niet eens voor gekozen. Voorzieningen hebben we en samenwerking op hoe we dit aan moeten pakken, maar voorzitter, is de ontschotting tussen de instanties al opgelost? Werkt iedereen voldoende samen? Verder moeten we inzetten op het trainen van onze inwoners op het herkennen en erkennen van vroege tekenen van geweld, zowel indirect in sociale kringen, als direct in familieverband. Ook vragen we of we eerdere slachtoffers kunnen inzetten als bemiddelaars. Eerste rang ervaring kan werken als een goede remedie. Bovendien zorgt dit ervoor dat slachtoffers sneller de stilte verbreken, waarop de gemeente en de partners kunnen optreden. Dit is het meest complexe gedeelte van het vraagstuk. In het stuk staat 'inwoners wegwijs maken'. Maar hoe en waar wil de gemeente dit doen? Hoe wilt u dit naar buiten brengen? Bovendien wordt vermeld dat er extra aandacht komt voor specifieke groepen. Hoe ziet de gemeente dit voor zich zonder dat mensen dichtslaan? Tot slot willen we onze inwoners ook oproepen om geweld aan het licht te brengen door erover te praten, met collega's, vrienden, familie, maar we vragen ook mensen die iets opmerken, actie te ondernemen. Tot zover de bijdrage van EEN Haarlemmermeer.

De VOORZITTER: Dank u wel. Ik wijs erop dat interrupties zijn toegestaan. Hoeft niet, mag wel. Mijnheer Hagemeijer, u bent de volgende spreker, gaat uw gang.

De heer HAGEMEIJER: Dank u wel voorzitter, een belangrijk stuk dat vanavond voorligt. De aanpak van huiselijk, of zoals wij het noemen, relationeel geweld en kindermishandeling verdient absolute topaandacht. Goed om te zien dat we dit met meerdere gemeenten en met veel maatschappelijke instanties blijven oppakken en steeds verbeteren. En het stuk lezend, kun je niet anders dan het eens zijn met de genoemde ambities.
In de visie wordt in de eerste alinea gemeld dat het begrip 'geweld' zowel fysiek als psychisch geweld inhoudt. Nu is vooral dat laatste erg moeilijk te herkennen, juist omdat de daders het heel erg geraffineerd plegen en omdat slachtoffers en/of omgeving deze vorm vaak niet zien als geweld. Onze vraag is of de verschillende organisaties daar ook goed op ingesteld zijn. Kunnen zij dat psychisch geweld ook goed signaleren? En zouden we daar niet wat meer specifiek aandacht aan moeten besteden? En het is geen onderdeel van het raadsvoorstel, maar ik wil het toch graag weten: als er een verdenking is van huiselijk of relationeel geweld en het gezin of de persoon verhuist naar een

andere gemeente, wordt de nieuwe gemeente dan hiervan op de hoogte gesteld? En andersom natuurlijk ook. Weten we als we nieuwe bewoners krijgen wat daarmee aan de hand is of dat er een traject over hen loopt? Nogmaals, het is geen onderwerp van het raadsvoorstel, maar we vinden het wel belangrijk te weten hoe dat zit. Als laatste nog dit. Signaleren van geweld gebeurt vaak door onze maatschappelijke partners, net al genoemd. Scholen, kinderdagverblijven, BSO's, buurthuizen. Maar niet alle slachtoffers komen daar of begeven zich vrijelijk in het maatschappelijk verkeer. Hoe gaan we deze mensen bereiken en hoe gaan we mensen bereiken die de Nederlandse taal niet machtig zijn of onvoldoende machtig zijn? Ook een belangrijke groep. We hebben net al een aantal voorbeelden van deze problematiek gehoord. Laten we het niet bij ambities houden, maar werk maken van de uitvoering. Dank u wel.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dat was mijnheer Hagemeijer van GEZOND Haarlemmermeer. We gaan naar mevrouw Maat van het CDA.

Mevrouw MAAT: Dank u wel voorzitter. Dat we het hier over moeten hebben met elkaar als gemeenteraad en dat er beleid op is, is al verschrikkelijk, want huiselijk geweld en kindermishandeling zouden nooit mogen gebeuren. Er zijn ontzettend veel vormen van huiselijk geweld, te veel om op te noemen. Het is ook aan onze gemeente om in te zetten op het voorkomen ervan. Zo lezen we in de krant dat in deze tijden van corona huiselijk geweld is toegenomen en de meldingen heftiger zijn en daarom dus ook vaker moet worden ingegrepen. Het staat voor ons dan ook als een paal boven water: iedereen heeft recht op een veilig thuis. Over de drie ambities en elf doelstellingen kunnen we kort zijn. Daar staan we helemaal achter. Maar het CDA ziet nog niet helemaal helder hoe we dat gaan bereiken, bijvoorbeeld het eerder en beter in beeld hebben van relationeel geweld en kindermishandeling. Hoe gaan we dat doen, concreet? Bij de jeugdzorg zien we tal van preventieve maatregelen terwijl de zorg alleen maar zwaarder en intensiever wordt. Er worden geen extra middelen ingezet, maar onze ambitie wordt wel hoger. We lezen wel dat er nog een meerjarig actieprogramma wordt ontwikkeld waarbij mogelijk wel aanvullende middelen gevraagd worden. Het stoppen en duurzaam oplossen van relationeel geweld is een prachtige ambitie, maar we kunnen niet kijken achter elke voordeur. Het is dus van belang om het af te remmen, maar ook om adequaat te handelen in deze situaties. Een derde is het geven van extra aandacht. We vragen ons af wat dat 'extra' dan inhoudt. Daarbij zijn veel professionals betrokken op lokaal en bovenlokaal niveau, maar in het verleden bleek dat er per gezin soms wel zeven instellingen betrokken waren die van elkaar niet wisten wat de ander deed. Hierdoor brengen we de kosten omhoog, en wordt er geen maatwerk geleverd. Communicatie tussen verschillende instellingen is onwijs belangrijk en daarom moet er meer op gefocust worden om dit soort situaties te voorkomen. Dan hebben we nog een vraag over doelstelling nummer 10. 'We bieden slachtoffers van seksueel geweld goede hulp en ondersteuning'. Tegelijk lezen we in de krant dat de politie wegens onderbezetting slechts een percentage van de aangiften van seksueel geweld in behandeling kan nemen. Misschien kan de burgemeester er nog wat over zeggen? Daarbij is het opvallend dat in Haarlemmermeer het aantal opgelegde huisverboden laag is te noemen. We kennen allemaal situaties waarin een huisverbod in elk geval tijdelijk een effectief middel is. We zijn benieuwd naar de uitkomst van het onderzoek. Kortom, het CDA steunt natuurlijk de visie en de doelstellingen, maar we zijn wel van mening dat het zo ambitieus is geformuleerd dat twijfels ontstaan bij de haalbaarheid. Concretisering ontbreekt. Het CDA is zeer benieuwd naar het actieprogramma en de daarbij horende kosten. Tot zover.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan gaan we naar mevrouw Van der Meij van D66.

Mevrouw VAN DER MEIJ: Dank u wel voorzitter. Een van de eerste zinnen is 'geweld achter de voordeur is het grootste geweldprobleem'. Dat is een huiveringwekkende gedachte. Daarbij is het ook

nog eens een van de grootste taboes om over te spreken. Ook dat is een huiveringwekkende gedachte. Dat maakt ook dat de ambities die worden neergelegd in dit stuk en de elf punten die daarbij staan, alleen maar omarmd kunnen worden. Ik ben het eens met mijn voorgangster, mevrouw Maat, die zegt 'de ambities liggen hoog, dat is volkomen terecht en dat kan ook echt niet anders, maar hoe haalbaar is het en hoe gaan we dat meten?' Daar heeft mijn collega van GroenLinks ook al eerder over gesproken. Ik zie in het stuk dat we aansluiten bij de monitoring van het landelijke programma Geweld hoort nergens thuis. Een monitoring door middel van een set van indicatoren om te kijken wat helpt. Fantastisch want dat geeft juist aan wat nodig is, wat helpt en waar we dus de volgende keer extra of nog meer op in moeten zetten. Maar je moet wel een nulmeting hebben en je moet wel ergens vanuit kunnen gaan om te kijken welke interventie dan daadwerkelijk heeft geholpen, dus ik ben benieuwd of die indicatoren nog een vertaalslag krijgen in het actieprogramma waar al eerder over gesproken is.
Er zijn nog een paar dingen die ik graag wil aanstippen. Er wordt ook gezegd in het stuk 'dat wat nodig is, is leidend'. Mag ik dan aannemen, en die vraag leg ik graag aan de portefeuillehouder voor, dat dat als het goed is veel mogelijkheid tot maatwerk biedt want veel situaties doorlopen een bepaald stramien, maar in sommige situaties zal je heel snel op een maatwerkmanier in moeten grijpen. Is die mogelijkheid er, of leggen we onszelf door middel van deze elf stappen eigenlijk aan de leiband? Dat zou zonde zijn. En ik wil zeker ook nog benoemen dat er gewerkt wordt met sleutelpersonen uit het informele netwerk. Wie is er echt belangrijk in gedragsverandering en wanneer heeft het inzetten van een ervaringsdeskundige of ervaringskennis nut? Ik weet niet meer welke collega dat eerder zei, die vroeg ook naar de ervaringsdeskundige, maar als ik het goed begrijp, wordt die ervaringsdeskundige juist ingezet op basis van het stuk dat we hier al meenemen. Ik hoop van harte dat we de huiveringwekkende gedachte dat geweld achter de voordeur het grootste geweldsprobleem is ooit kunnen oplossen en daarvoor is inderdaad nodig dat we de cirkel doorbreken zodat van generatie op generatie geweld voorkomen gaat worden. Dit is niet de oplossing, maar wel een aanzet en ik hoop van harte dat we dat in het actieprogramma kunnen concretiseren. Het allerlaatste wat ik wil zeggen, misschien hoort dat in het actieprogramma thuis, maar daar hoor ik graag wat over van de portefeuillehouder, is dat uit wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat er een zeer duidelijke relatie is tussen dierenmishandeling en huiselijk geweld. Daar waar dieren niet veilig zijn in een huis, zijn vaak ook mensen die niet veilig zijn in dat gezin. Dus ook contacten met dierenartsen et cetera kunnen daarin van belang zijn. Is dat iets dat in het actieprogramma terug zou kunnen komen of is dat iets dat binnen deze ambities een plek kan krijgen? Ik hoor het graag. Dank u wel.

De VOORZITTER: Dank u wel mevrouw Van der Meij. Ik werd erop gewezen dat uw scherm zwart was, dat was vast niet de bedoeling, maar ik wijs u er even op dan kunt u kijken of u er wat aan kunt doen. En verder heb ik nog wat geleerd, dat is dat de chat niet voor iedereen hetzelfde is. De volgorde van aanmelding is hierna mijnheer Boscher dan mijnheer De Vries en dan mevrouw Kerkhoff. Dus mijnheer Boscher, VVD, gaat uw gang.

De heer BOSCHER: Dank u wel voorzitter. Ik wil beginnen met het volgende. We hebben als gemeenteraad al een tijdje een discussie over hoe we meer invloed kunnen hebben op de veiligheidsregio en dan lees ik in de oplegnotitie dat deze visie ook door zeven andere gemeenteraden is besproken en akkoord is bevonden en dat we als gemeente Haarlemmermeer zo snel als mogelijk ook nog akkoord moeten geven. Dan vraag ik me af 'waar zit onze vrijheid om hier echt nog iets van te vinden en echt onze aanpassingen mee te geven?'
Ik heb toch nog een aantal punten opgenoemd. Ik heb het plan met veel belangstelling gelezen. Er staan goede voorstellen in. Sommige dingen vind ik een beetje open deuren maar het belangrijkste is denk ik, en daar sluit ik me helemaal aan bij GroenLinks, dat heel veel doelstellingen niet SMART zijn geformuleerd. Hoe gaan we meten wat het effect is van al deze voornemens? Ik zie daar zelf

bijvoorbeeld wel een rol voor de TransforMeerMonitor, daar zou ik dit best in terug willen zien. Ik lees in het plan verder dat er heel veel voornemens uitgesproken worden en nieuwe overlegorgaantjes of platformen opgericht. Alleen denk ik dan altijd 'in 2019 hadden we bijvoorbeeld wachtlijsten bij Veilig Thuis in Kennemerland', maar daar lees ik niets over terug. Je kunt alle mooie plannen verzinnen en alle mooie structuren op papier optekenen, maar als je wachtlijsten hebt, dan maakt dat niet uit, dan is het voor niets. En ik had dan wel in zo'n plan van aanpak iets willen zien over dat we die wachtlijsten ie we in 2019 hadden, die echt schrijnend waren, nooit meer willen terugzien. Dat lijkt me nogal fundamenteel voor de aanpak. Ik lees in het plan eigenlijk niets terug over de coronaeffecten. We horen, maar ik heb dat nog niet in cijfers gezien, dat huiselijk geweld zo explosief zou zijn toegenomen in deze coronaperiode. Dat effect zal, denk ik de komende jaren nog wel na-ijlen en ik had verwacht dat dat dan in zo'n visie wel zou worden opgenomen. En als laatste.

De VOORZITTER: Ik ga u even onderbreken, er is misschien een interruptie, dat wil ik even checken, van mijnheer Beusenberg.

De heer BEUSENBERG: Ja, dat klopt, voorzitter. Ik hoorde mijnheer Boscher zeggen dat het hem bevreemdt dat de wachtlijsten van vorig jaar niet zijn weggewerkt, maar er is ook een coronacrisis bovenop gekomen en ik denk dat die wachtlijsten nog wel groter worden, maar is de VVD dan ook bereid om eventueel meer geld ter beschikking te stellen om die wachtlijsten weg te werken?

De VOORZITTER: Een heldere vraag. Mijnheer Boscher, gaat uw gang.

De heer BOSCHER: Ja, een heldere vraag, maar u heeft mij niet goed begrepen. De wachtlijsten waren er in 2019 en die zijn weggewerkt. Ik wilde alleen maar zeggen dat we zo'n situatie nooit meer willen hebben en je kunt wel alle mooie plannen opschrijven, maar als je dan op een gegeven moment wachtlijsten hebt om spoedaanvragen bij Veilig Thuis af te handelen, heb je niets aan die mooie stroomdiagrammen en doelstellingen en ambities en zoiets concreets had ik graag terug willen zien in de visie.

De VOORZITTER: Mijnheer Beusenberg.

De heer BEUSENBERG: Dank voor het antwoord, maar we zitten nu in de coronacrisis en je leest niets anders in de media dan dat het huiselijk geweld hand over hand toeneemt en dat is ook een vraagje voor de wethouder straks…

De VOORZITTER: Die moet u even vasthouden mijnheer Beusenberg, want anders wordt het te ingewikkeld. Daar krijgt u nog gelegenheid voor, geen zorgen. Mijnheer Boscher, u kunt reageren.

De heer BOSCHER: Dat sluit wel aan op het punt dat ik gemaakt heb dat ik de coronaeffecten mis in de visie.
Dan heb ik nog twee punten. In het coalitieakkoord wordt ook gesproken van een gemeentelijk plan van aanpak tegen relationeel geweld. Ik vroeg me af wat de relatie is tussen dit plan en het gemeentelijk plan dat in het coalitieakkoord staat. En daarnaast wil ik zeggen dat voor de VVD de slachtoffers op de eerste plaats, op de tweede plaats en ook op de derde plaats komen en ik vind dat in het stuk soms iets te veel wordt gesuggereerd dat daders eigenlijk ook heel grote slachtoffers zijn. Dat signaal stuit mij een beetje tegen de borst. Dank u.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan gaan we naar mijnheer De Vries, ChristenUnie-SGP. Gaat uw gang.

De heer DE VRIES: Dank u wel voorzitter. Huiselijk geweld, of zoals het in het raadsvoorstel wordt genoemd, relationeel geweld. Als je de regiovisie doorneemt, word je er boos, maar vooral erg verdrietig van. Verdrietig als je leest dat een op de achttien volwassenen de afgelopen vijf jaar hier het slachtoffer van is geweest en verdrietig als je leest dat gemiddeld in elke schoolklas een kind hiermee te maken heeft. Een groot probleem dus, en moeilijk op te lossen. Een land zonder relationeel geweld zal helaas een utopie blijven.
Het raadsvoorstel over de regiovisie laat wel een intensieve aanpak zien. Op zich een helder stuk met elf doelstellingen en drie ambities. Daar heeft mevrouw Elfers uitgebreid bij stilgestaan. Ik kan me wel aansluiten bij wat ik hoor van collega's: wat gaat er nu werkelijk veranderen en laten we het ook wat concreter maken. Met mijn collega's hoop ik ook dat dat in het actieprogramma dan goed naar voren zal komen. Een ander punt dat ook diverse collega's hebben aangedragen gaat over de indicatoren. Er zijn indicatoren bekend landelijk. Laten we die dan ook gaan gebruiken. Ik las ergens in het stuk 'als je een toename ziet, ligt dat dan aan het feit dat je beter opgelet hebt en dus meer boven tafel kreeg, of dat het gewoon toegenomen is?' Dat is bij elke indicator een lastig punt maar ik denk dat het goed is om aan de hand van cijfers in de gaten te houden dat je beleid ook uitwerking heeft in de praktijk en dat het echt werkt. Daar wil ik het even bij laten, dank u wel.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan kunnen we naar mevrouw Kerkhoff van de PvdA.

Mevrouw KERKHOFF: Dank u wel voorzitter. Het is een compliment waard dat de voorliggende visie door zo veel partijen is ontwikkeld. Acht gemeenten en vijftig organisaties. Maar wat gaat dat concreet betekenen in de praktijk? De visie klinkt mooi, maar moet nog wel vertaald worden in een actieplan. En natuurlijk steunen we ook als PvdA het voorgestelde uitgangspunt: veiligheid. Je kunt je veilig voelen, dat is de basis in gezinnen, in relaties, school en in verenigingen, of gewoon in de maatschappij. Maar met zo veel organisaties en overal een specialist op zijn of haar eigen gebied, betekent dat wel dat de taal die gesproken wordt, dezelfde moet zijn. Ook al die verschillende doelgroepen maken het lastig. En hoe verwacht het college dat er een duurzaam aanbod kan komen en blijven met zo veel verschillende partners? Voor de PvdA is belangrijk dat vroegsignaleren een speerpunt is en blijft, beter voorkomen dan genezen. Nu is er nog heel veel gericht op het beperken van de schade, dus willen we het accent op een laagdrempelige meldingsplicht blijven vasthouden, zoals op school of bij de huisarts, of zoals laatst is afgesproken, een code bij de apotheek 'masker 19'. Dus makkelijk, toegankelijk en logisch. Ook verwachten we dat de meldcode van de professional niet eenmalig is en wordt onderhouden door de professionals. Er zijn inmiddels al een paar gespecialiseerde centra hier in de regio. En de PvdA mist toch de ouderenmishandeling. Dit is een doelgroep die alleen maar groter wordt de komende jaren, gezien de grijze golf die eraan komt. Voor de uitwerking in het actieprogramma vragen we dan ook extra aandacht daarvoor. En als laatste aandachtspunt: tuig deze regionale visie met zo min mogelijk bureaucratie op. Houd het zo efficiënt mogelijk. Liever helemaal geen bestuurlijk platform, en anders zo klein mogelijk en zo kort mogelijk in de tijd. We werken al met Veilig Thuis. Breng het aantal zorgorganisaties terug tot een behapbaar aantal en maak een duidelijk en concreet actieprogramma. Met behapbare, heldere doelen. Dat was het voorlopig, ik dank u.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan vraag ik of er nog anderen het woord willen voeren. Mijnheer Beusenberg bijvoorbeeld, u had ook een vraag.

De heer BEUSENBERG: Niet alleen een vraag, ik heb een kleine bijdrage. Dank u voorzitter. Dezelfde woorden als bij mijnheer De Vries kwamen bij mij naar boven, je wordt boos en heel erg verdrietig als je leest hoeveel leed er onder de mensen is. Daar moet een antwoord op komen en ik denk dat dat

antwoord heel moeilijk is, maar de hoofdverantwoordelijken zijn natuurlijk de wethouders van Veiligheid en van Jeugd en wat SRH betreft, zullen we beide wethouders en het hele college steunen in alles om dit leed in ieder geval te verzachten. Want je leest ook in die stukken dat het in de regio een kleine zestig meldingen per week zijn, dat is nogal wat. En dan vraag ik me wel af, en misschien kan de wethouder daarop antwoord geven, hoeveel van die zestig meldingen per week komen uit Haarlemmermeer? En hoe denken we met z'n allen dit in ieder geval terug te dringen en zijn we bereid om de wethouder en het college te steunen, en wanneer er meer financiële middelen nodig zijn, die ook te geven? Ik vind het heel prettig te horen van de VVD, van mijnheer Boscher, dat hij zegt 'de kinderen, het leed, de slachtoffers staan op 1, 2 en 3'. Bedankt daarvoor, zo staan wij er ook in. Laten we van al deze narigheid het mooiste proberen te maken en het college ondersteunen zodat wat nodig is ook gedaan kan worden. Dank u.

De VOORZITTER: Dank u wel. Ik dacht dat ik een handje zag, maar die is ook weer verdwenen. Ik check nog even of er geen mensen meer zijn die het woord willen voeren, anders kunnen we naar de eerste termijn van het college. Dat is het geval. Wie kan ik namens het college als eerste het woord geven?

Wethouder SIDALI: Dank u wel, voorzitter.

De VOORZITTER: Mijnheer Sidali, gaat uw gang.

Wethouder SIDALI: Even een heel korte inleiding. De regiovisie is vanuit de regio opgesteld door een regioprojectleider. Die is in de zomer vorig jaar afgerond. De visie is inmiddels door zeven van de acht betrokken gemeenteraden vastgesteld. We zijn de laatste in de rij, maar ik hoop dat we de eerste zijn bij de goede aanpak en dat moeten we met z'n allen doen. De inhoud ligt voor het grootste deel bij maatschappelijke opvang en zorg en er zijn natuurlijk ook raakvlakken met openbare orde en veiligheid. En om deze reden is de betrokkenheid van onze burgemeester erg prettig en zeer welkom. Zeker ook voor u als raad. En het is ook wel goed om te zien dat men graag naar de SMART-formuleringen wil en ik kom daar in mijn beantwoording op terug, want het is juist de bedoeling dat ik deze termijn mijn antwoorden snel doe want ik wil graag samen met de burgemeester naar u luisteren, naar uw input die wij mee zullen nemen en mee kunnen nemen naar het actieprogramma dat SMART geformuleerd zal worden. Dat is de volgende slag. Het gaat nu om het 'wat' en het zou heel fijn zijn als we over het 'hoe' vanavond input krijgen. Veel organisaties hoorde ik als opmerking. Dat klopt, dat viel ons ook op. Maar weet u, er zijn heel veel organisaties die zich moeten houden aan de meldcode en het is dan wel heel goed dat als we een regionale visie en aanpak hebben, dat al die organisaties dezelfde taal gaan spreken met elkaar en dat we heel goed weten wat we gaan doen. We gaan in deze visie uit van 'eerst veiligheid en dan op zoek naar een duurzame oplossing', als het gaat om hulpverlening. Dus vijftig organisaties is heel veel, dat klopt en misschien zou je in een volgende aanpak kunnen zeggen 'we gaan dat in sectoren doen'. Ik wil dat graag meenemen naar de regioprojectleider. Dat je zegt 'laten we scholen een afvaardiging laten hebben en laten we een afvaardiging hebben van de zorgaanbieders, enzovoort', zodat je dat een beetje SMART'er kunt aanpakken. Maar al deze organisaties hebben allemaal een meldcode. Dan vraagt HAP naar mannen als slachtoffer. Dat klopt, daarom hebben we het ook over relationeel geweld en daar horen ook mannen bij. Het zijn niet alleen vrouwen en kinderen.
Over het signaleren en samen oppakken had HAP het ook. Dat geldt van politie tot Veilig Thuis tot Welzijn. Allemaal hebben ze ook meegedaan met deze visie. Het is ook belangrijk dat die keten versterkt wordt en dat zullen we in het actieprogramma ook helderder moeten formuleren.

De VOORZITTER: Mijnheer Sidali, er is een interruptie van mevrouw Elfers van de HAP.

Mevrouw ELFERS: Dank u wel voorzitter. Mijnheer de portefeuillehouder, hartelijk dank voor het stukje heldere beantwoording over de doelgroep mannen. Ik lees echter bij de doelstellingen bij de ambitie 3.11 'We verbeteren de opvang en de ondersteuning voor slachtoffers in de vrouwenopvang'. En wanneer 40% van de relationeel geweldzaken mannen beslaat – dat is bijna de helft van de bevolking, om het maar even zo te zeggen – dan mis ik toch echt de opvang voor mannen. Dus u beantwoordt niet helemaal mijn vraag en dat maakt dat mijn fractie zich nog steeds afvraagt of de mannen in Haarlemmermeer en Kennemerland niet vergeten worden.

De VOORZITTER: Voor we teruggaan naar de wethouder, nog een tweede interruptie, ik vermoed op hetzelfde punt. Mevrouw Reesink, gaat uw gang.

Mevrouw REESINK: Dank u wel voorzitter. Ik wil even reageren op mevrouw Elfers als dat mag. De vrouwenopvang is gevestigd in Haarlem en die zit in deze regio, daarom is dat meegenomen, vermoed ik. De mannenopvang zit in Amsterdam dus dat is ook redelijk dichtbij.

De VOORZITTER: Dank voor de reactie. Wilt u daar nog op reageren? Dat kan maar het is niet de bedoeling nu het debat al te starten.

Mevrouw ELFERS: Als dat mag, dank u wel voorzitter. Bedankt voor de aanvullende informatie, en die kende ik ook. Mevrouw Reesink, bedankt dat u het benadrukt, ik mis ze wel in de regiovisie: wat doen we voor onze mannen? Even los van dat we zeggen 'u kunt naar Amsterdam'. Wat doen we voor onze mannen? Dat mis ik in deze regiovisie en daar wil ik graag antwoord op. Dank u wel.

De VOORZITTER: Helder, dat punt heeft u gemaakt, we gaan weer terug naar de wethouder, mijnheer Sidali.

Wethouder SIDALI: Ja, HAP, we begrijpen elkaar hartstikke goed, mevrouw Elfers, als dat niet voldoende aan de orde komt in de visie dan zullen we dat meenemen in het actieprogramma. Dus ik ben bereid daar iets meer aandacht aan te geven dan in de visie wordt gegeven.
GroenLinks heeft het ook over heldere doelstellingen en welke actiepunten er zijn. Dat is precies wat we vandaag van u willen horen, de burgemeester en ik: wat zou u nog mee willen nemen in het actieprogramma? Meetbare doelen volgen ook in het uit te werken actieplan en daar heeft u ook naar gevraagd dus daar gaan we mee aan de slag in het actieprogramma.
En dat heen en weer, waar iemand terechtkomt, dat is inderdaad een heel moeilijk traject dat mensen vaak moeten doormaken. We hebben wonen niet expliciet meegenomen in deze visie, maar we hebben wel gezegd 'we gaan eerst werken aan de veiligheid en dan aan herstel', en onder andere hulpverlening, traumaverwerking en noem maar op, (en kijken) waar iemand dan een plek krijgt om daaraan te werken. Maar eerst komt de veiligheid en zorgen dat het slachtoffer niet verder gevaar loopt.

De VOORZITTER: Ik ga u toch even onderbreken voor een nieuwe interruptie van mevrouw Reesink. Gaat uw gang.

Mevrouw REESINK: Dank u wel voorzitter, ik ben blij dat mijnheer Sidali dat aanhaalt. Veiligheid wilt u waarborgen volgens deze nota door het aanscherpen van huisverboden. Echter, een huisverbod duurt tien dagen en kan verlengd worden naar 28 dagen en in dezelfde tijd kan een kort geding aangespannen worden door degene die het huisverbod aanvraagt om alleen in de woning te kunnen wonen. Bij zo'n maatregel duurt het minimaal zes weken voordat er een uitspraak van de rechter is,

dus dan heb je een gat van twee weken.

De VOORZITTER: Wilt u uw punt maken want een interruptie is over het algemeen kort.

Mevrouw REESINK: Ja, ik kom tot mijn punt, twee weken moet dus degene die dat verbod heeft gehad daarna gewoon de woning weer kunnen betreden. Twee weken lang, dat geeft mijns inziens geen veiligheid. Wat denkt u?

Wethouder SIDALI: Ik zou deze vraag graag nog even voorleggen aan de burgemeester als het gaat om huisverboden. Ik denk dat zij daar een aanvulling op kan geven. Ik vind de vraag niet echt passen in mijn portefeuille dus ik laat hem even aan de burgemeester.
Dan EEN Haarlemmermeer, dat is precies wat we willen gaan doen. We zetten ervaringsdeskundigen ook steeds meer in en dat gaan we ook nog verder uitrollen in het uitvoeringsprogramma. Dit zijn precies de punten die we graag willen horen om mee te nemen naar het actieprogramma. Die ervaringsdeskundige is toevallig ook iets wat we doen en steeds meer gaan uitrollen.
Dan hebben we het CDA, dat had ook nog iets over de kosten en wat dat allemaal gaat kosten in het uitvoeringsprogramma. Het gaat over lopende budgetten. Dus met wat we nu hebben, moeten we het doen. De regioprojectleider wordt bekostigd vanuit het landelijke, vanuit het programma. Dus het is de bedoeling dat we een actieprogramma doen en dat dat niet leidt tot extra kosten en als u vindt dat er nog meer moet gebeuren, heeft dat natuurlijk zijn weerslag op een begroting en daar spreken we elkaar dan later over.
D66, de landelijke monitor. Er is ook een lokale monitor. De monitor is straks een expliciete paragraaf in het actieprogramma. En we zijn wat dat betreft flexibel. We hebben het over elf pijlers maar het is geen leiband dus we kunnen daar best maatwerk in doen. Wat u nu toevoegde, vinden we een heel mooie toevoeging die we ook mee kunnen nemen in het actieprogramma, over dieren en dierenartsen en dergelijke. Dat zal ik zeker meenemen en ik heb ook begrepen dat Haarlem deze input ook gedaan heeft. Dus ik denk dat we daar zeker in het uitvoeringsprogramma op terugkomen.
De VVD, u hoort het al een beetje hier, in deze visie aanpassingen doen, is wel heel erg moeilijk omdat we juist een actieprogramma of een uitvoeringsprogramma gaan maken. Daar kunt u natuurlijk alles in meegeven wat u zou willen. U had het ook over SMART. Dat gaan we ook in het actieprogramma doen. Daar wordt het SMART geformuleerd. U zegt het terecht, er was een wachtlijst en er is een flinke actie geweest op de wachtlijsten en die is weggewerkt, maar eerlijkheidshalve zeg ik u, een wachtlijst is ook fluctuerend. Je hebt soms tijden dat dat ineens weer opkomt en dan moet je dat weer tegengaan. Dus we moeten daar aandacht voor blijven hebben. Het is niet zomaar iets waarvan je zegt 'dan moeten we dat maar even regelen'. Het is iets waar je altijd aandacht voor moet blijven houden.

De VOORZITTER: U krijgt een interruptie van mijnheer Boscher op dit punt, gaat uw gang.

De heer BOSCHER: Dank u wel voorzitter. Ik wil even op het eerste punt dat u aanhaalt inhaken. Want het wordt moeilijk in deze visie iets te veranderen, ja, daar was ik zelf ook wel achter gekomen. Maar we gaan er ook over stemmen en dat geeft me een beetje een dubbel gevoel, alsof het 'tekenen bij het kruisje en de uitwerking ziet u wel' is. Dan moet ik maar hopen dat in de uitwerking wel de punten staan die ik in ieder geval heb meegegeven want anders zie ik een herhaling van zetten.

De VOORZITTER: Voor u verdergaat, mijnheer Sidali, u bent bijna door de spreektijd van het college heen en we gaan er niet heel moeilijk over doen want waarschijnlijk redden we het wel in deze sessie, maar kunt u wel naar een afronding in de beantwoording toegaan? Maar neemt u nog even rustig de tijd voor deze interruptie.

Wethouder SIDALI: Ik zou echt graag willen, mijnheer Boscher, dat u die input nu meegeeft want daar stuurt u mij en de burgemeester mee op pad. U kunt er echt van uitgaan dat ik daar zit namens Haarlemmermeer om alles voor elkaar te krijgen. Ik zal niet alles erin krijgen want we hebben natuurlijk acht gemeenten en enorm veel organisaties. Dat is zo, maar we moeten wel als Haarlemmermeer kijken wat wij echt belangrijk vinden om te gaan doen. Dus heeft u na deze visie, als u die vaststelt, genoeg input mee kunnen geven. Want het gaat uiteindelijk om de hoe-vraag. Over de wat-vraag kunnen we het allemaal met elkaar eens zijn, maar het gaat om de hoe-vraag.
Dan de coronaeffecten. Nu, op dit moment, zijn er bij Veilig Thuis niet meer meldingen geconstateerd, maar het kan nog komen en je kunt haast wel zeggen dat dat nog gaat komen. Dan had u het nog over het coalitieakkoord. Daarin staat volgens mij dat het college met een aanpak tegen relationeel geweld komt en met dit plan hopen we daar natuurlijk wel een flinke punt achter te zetten. Overigens is er nu wel een corona-avondchat mogelijk, waar mensen gebruik van kunnen maken. Dat is nog goed om te weten.

De VOORZITTER: Ik onderbreek u toch nog even. Er was een interruptie van mevrouw Van der Meij maar haar beeld is weggevallen. Hopelijk hebben we nog wel geluid?

Mevrouw VAN DER MEIJ: Voorzitter, ik heb wat ruzie met het systeem vanavond, die hand was niet helemaal de bedoeling.

De VOORZITTER: Dat maakt het makkelijk, gaat u rustig verder, mijnheer Sidali.

Wethouder SIDALI: Dan kom ik bij de PvdA, die noemde de ouderen ook. Dat is doelstelling nr. 9, daar staat het ook in, het is een van de doelgroepen die we juist ook meenemen en de visie zorgt voor een taal en de neuzen dezelfde kant op. Nogmaals, eerst veiligheid en dan gaan we kijken naar een duurzame oplossing, hulpverlening, traumaverwerking, et cetera. De meldcode is structureel ingebed bij alle partners en we gaan daar natuurlijk wel mee verder. Het zijn heel veel organisaties nogmaals, maar we gaan kijken hoe we dat nog beter kunnen doen. Ik vond de toon van SRH wel fijn omdat het hier gaat om ieders verantwoordelijkheid. We moeten elkaar hierin helpen en blijven helpen dus ik ben blij met de uitgestoken hand van de SRH. Dit is de manier hoe we erin zouden moeten zitten als gemeente. Met elkaar. Ik hoop daar ook straks in de regio namens Haarlemmermeer goede bijdragen aan te kunnen leveren zodat we in Haarlemmermeer dit vreselijke onderwerp, dat we helaas moeten blijven bespreken, zo veel mogelijk weg kunnen halen. Ik laat het even hierbij, voorzitter. Misschien dat ik iets gemist heb, maar ik denk dat ik het meeste wel heb gehad.

De VOORZITTER: Dan horen we dat vanzelf. We gaan snel naar het tweede lid van het college, de burgemeester. Gaat uw gang mevrouw Schuurmans.

Burgemeester SCHUURMANS: Dank u wel voorzitter. Ik ga kort in op het huisverbod want daar is een aantal dingen over gezegd. Laat ik vooropstellen dat ik een huisverbod een heel goede manier vind om zorg binnen te halen en om het geweld even te doorbreken. Dat wordt heel zorgvuldig opgelegd met goede gesprekken. In de tien of elf jaar dat ik burgemeester ben, heb ik nog nooit een kort geding meegemaakt voor een huisverbod. In ieder geval hier in Haarlemmermeer ook nog niet de afgelopen twee jaar. Dus ik moet eerlijk zeggen dat ik niet precies weet hoe we, als dat aan de orde is, dat oplossen. Ik weet wel dat we altijd proberen voor zowel degene die geweld pleegt, als de achterblijvende heel zorgvuldig te kijken waar mensen blijven en waar ze naartoe gaan. Dus op het moment dat dit aan de orde zou zijn, ben ik ervan overtuigd dat we kijken of daar een oplossing voor is. Of in het eigen netwerk, of anders op een andere plek. Maar ik kan niet uit ervaring spreken.

De VOORZITTER: Een interruptie van mevrouw Reesink. U bent bijna door uw spreektijd heen dus wilt u het heel kort houden?

Mevrouw REESINK: Ik houd het heel kort. Het is niet zo dat een huisverbod als kort geding wordt opgelegd. Het is meer wat je bij een advocaat kunt aanvragen, bij een rechter, zodat je een soort verlenging van een huisverbod kunt aanvragen. Het wordt niet zo genoemd, het heet anders en het is in ieder geval wel zo dat je veiligheid kunt waarborgen. Maar dan heb je een overlap van twee weken.

Burgemeester SCHUURMANS: Dan begrijp ik wat de vraag is. Ik leg het huisverbod op als burgemeester, dat is voor tien dagen. Daarna is er een heel goed gesprek met alle betrokkenen en dan kan ik het nog een keer verlengen. Als dat niet afdoende is, is er een mogelijkheid om dat via de rechter te verkrijgen, en daar heeft u het over. Ik heb dat nog niet meegemaakt, maar het zal zeker voorkomen. Ik vind het belangrijk dat er dan al heel veel zorgpartijen bij dat gezin zitten en die moeten met elkaar ervoor zorgdragen dat het niet zo kan zijn dat degene die het geweld pleegt, en dat is extreem als je deze stap zet, terug in huis komt. Nogmaals, ik spreek niet uit ervaring, maar ik zie wel dat we in Haarlemmermeer heel goed met elkaar oplossingen zoeken op het moment dat er concrete zaken spelen.
De tweede opmerking gaat over de aangiften van seksueel geweld. We hebben inderdaad weinig politiecapaciteit, dat is overigens ook bij huisverboden een probleem want dat kost ontzettend veel tijd voor de politie. Dus die zouden we nog veel meer willen opleggen. Dat ziet u ook terug in de plannen. Ik wil dat echt gebruiken want dat is de manier om dat te doorbreken en zorg binnen te krijgen.
De aangiften seksueel geweld. Ik moet eerlijk zeggen dat dat niet altijd leidt tot vervolging in de zin dat het niet altijd strafrechtelijk gaat. Je ziet heel vaak dat dat moment gebruikt wordt om langs de lijn van strafrecht iemand bijvoorbeeld in het Veiligheidshuis te bespreken en te kijken of we iets kunnen doen aan het doorbreken van het geweld, door de dader bijvoorbeeld een behandeling aan te bieden, en de slachtoffers natuurlijk ook, maar in dit geval omdat de dader een strafbaar feit heeft gepleegd. Uiteindelijk heeft dat meer effect dan het vastzetten. Het mooie is dat als je het op dat moment doet, een dader ook meer genegen is om mee te werken omdat het alternatief een strafrechtelijke route is. Dus ik moet zeggen dat ongetwijfeld niet alle aangiften zullen worden behandeld, maar ik ben ervan overtuigd dat ze wel door de politie worden bekeken op de ernst van de situatie en de alternatieve mogelijkheden. Er zijn heel goede gesprekken in onze gemeente tussen verschillende partijen om te zoeken naar een alternatief voor het strafrecht. Want iemand wordt – misschien juist – niet minder agressief door het plaatsen in de gevangenis. Dat is een route die… Ook de politie probeert zo veel mogelijk het patroon te doorbreken en een alternatief te zoeken. Dat waren volgens mij de zaken die bij mij lagen, voorzitter.

De VOORZITTER: Er waren nog twee interrupties, mevrouw Van der Meij was als eerste.

Mevrouw VAN DER MEIJ: Dank u wel voorzitter, ik heb nog een vraag aan de portefeuillehouder over dat seksueel geweld. Er gaat wat veranderen in de wetgeving waarbij het 'tegen je wil' laagdrempeliger wordt, ofwel, er sneller sprake is van seksueel geweld of seksuele handelingen tegen je wil. Zal dat nog effect hebben op deze regiovisie? Want de kans is aanwezig dat er wel wat gaat gebeuren met de aangiftes.

De VOORZITTER: Dan nog even checken of mevrouw Elfers een interruptie heeft op hetzelfde punt. Nee, dan naar de portefeuillehouder, gaat uw gang.

Burgemeester SCHUURMANS: Laten we vooropstellen dat dit een plan is, maar het is niet statisch.

Dus op het moment dat er sprake is van dit soort wijzigingen, moeten we het plan daarop aanpassen. En dat plan kan ertoe leiden dat er meer aangifte gedaan wordt en we moeten dan kijken met elkaar hoe we daarmee omgaan. En nogmaals – tenzij er echt sprake is van zaken waarvan je zegt 'dit moet eerst bestraft worden voordat je naar behandeling gaat', maar veel van die zaken zijn al generaties bezig en gaan om mensen die niet anders geleerd hebben dan met geweld te reageren – als je niet de capaciteit hebt en misschien ook wel niet de intentie om strafrechtelijk te vervolgen, is het ook goed om dat moment te gebruiken om met de drang van de rechter op de achtergrond, dus de mogelijkheid dat het via de strafrechtelijke route loopt, mensen mee te nemen in andere richtingen. Als we niet in staat zijn het via de politie te doen, dan zou mijn route veel meer die kant langs zijn omdat dat waarschijnlijk veel effectiever is dan iemand voor een paar maanden vastzetten.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan had mevrouw Elfers van de HAP nog een interruptie.

Mevrouw ELFERS: Niet zozeer een interruptie, voorzitter. Ik heb nog een onbeantwoorde vraag en hij wordt hier en daar wel aangestipt, zowel door mijnheer Sidali als door de burgemeester. Ik had de vraag gesteld 'wie bewaakt dat er geen essentiële informatie verloren gaat om de organisaties effectief samen te laten werken en niet langs elkaar heen?' Die vraag stel ik niet per ongeluk want er zijn jaarlijks ongeveer vijftig casussen met dodelijke afloop omdat er niet effectief samengewerkt wordt of omdat informatie verloren gaat. We werken hier wel met heel veel organisaties samen en ik deel de mening dat de neuzen dezelfde kant op moeten en dat iedereen dezelfde taal moet spreken, dat zijn de antwoorden die ik hoor, maar ik mis wie dan vervolgens bewaakt dat dat ook effectief gaat en dat we inderdaad met elkaar samenwerken in plaats van langs elkaar heen.

Burgemeester SCHUURMANS: Voorzitter. Ik begin en neem aan dat mijnheer Sidali mij aanvult. Dit is een van de belangrijkste problemen in Nederland. Laten we daar heel open over zijn, ik ga het niet beter brengen dan het is. Je ziet dat mensen die bekend worden bij instanties, verhuizen zodat ze weer helemaal opnieuw kunnen beginnen. Zo zijn er gezinnen die door te verhuizen steeds weer nieuwe historie opbouwen om dan weer te verhuizen als ze bekend zijn bij de politie en andere zorginstellingen. Dat is echt een probleem, en dat is op allerlei manieren geprobeerd te tackelen, door een patiëntenvolgsysteem, door uitwisseling mogelijk te maken tussen verschillende instanties, door meldingen mogelijk te maken, daar is nog zo'n gedoe over geweest in de Tweede Kamer, dat we een systeem hadden waarin dan juist de meldingen van de een naar de ander gaan. Dus ja, er wordt hard aan gewerkt, maar om nu te zeggen dat we daarin geslaagd zijn… Dat is echt een landelijk issue dat daar op de agenda blijft staan omdat we echt zien dat mensen onder de radar kunnen verdwijnen. Dus het is heel herkenbaar. Ik denk dat we intern in onze regio die uitwisseling goed op orde hebben, maar u heeft het over bovenregionale uitwisseling. Dat blijkt met alle goede intenties en systemen toch nog steeds heel erg lastig.

De VOORZITTER: Interruptie van mijnheer Jansen.

Wethouder SIDALI: Zal ik even aanvullen, voorzitter?

De VOORZITTER: Ja, misschien is dat handig, eerst even aanvullen en dan naar mijnheer Jansen.

Wethouder SIDALI: Ja, dat maakt het antwoord wat completer. Even een aanvulling op de burgemeester. Wie bewaakt, is eigenlijk Veilig Thuis. Dat hebben we met elkaar afgesproken, daar zouden alle meldingen binnen moeten komen dus die waakt daarover. Veilig Thuis heeft ook sinds vorig jaar de monitorrol. Dus helderder kan ik het niet maken, mevrouw Elfers, maar het blijft natuurlijk wel mensenwerk. Precies zoals de burgemeester zegt, het is echt zo dat een goed systeem heel

moeilijk is te vinden. Regionaal hebben we het gelukkig nog wel goed geregeld, maar ga je verder kijken, dan zijn bovenregionaal de systemen niet altijd op elkaar aangesloten.

De VOORZITTER: Dank u wel. We gaan eerst naar mijnheer Jansen op dit punt en dan naar mevrouw Elfers en dan terug naar mevrouw Schuurmans.

De heer JANSEN: Dank u wel voorzitter, twee reacties naar de burgemeester en mevrouw Elfers. Wat mevrouw Elfers aangeeft over het systeem en dat in de gaten houden, is precies het punt van mijn fractie en gelukkig ook van veel anderen die dat hebben aangegeven. Definieer wat je nu precies bedoelt met een begrip, dan kan ook duidelijk gemaakt worden hoe je daarop gaat controleren. Dus met alleen maar omschrijven dat je iets wilt en dat je dat beter wilt aanpakken, ben ik met mevrouw Elfers eens, redden we het niet. Maar door beter definiëren zal dat lukken en ik wil in aanvulling op de burgemeester nog aangeven dat het gelukkig wel zo is – dat weet ik uit betrouwbare bron – dat als de politie in Kennemerland of Haarlem wat vastlegt en iemand verhuist naar (*geluid valt weg*), dat systeem ook opvraagbaar is. Dus het wordt wel steeds lastiger om onder de radar te blijven hier.

De VOORZITTER: Mevrouw Elfers, gaat uw gang met uw reactie en dan gaan we weer terug naar de burgemeester.

Mevrouw ELFERS: Dank u wel voorzitter, en beide portefeuillehouders hartelijk dank voor de beantwoording. Ergens stelt het gerust maar anderzijds ben ik een beetje op zoek naar onze Haarlemmermeerse waakhond of aanstuurder. Ik snap de systemen en ik heb ermee gewerkt en ik weet hoe het gaat en waar de problemen zitten en de valkuilen. En toch heb ik het idee 'het moet beter kunnen, al is het maar voor de jaarlijkse vijftig casussen'. Verhuizen is daar niet makkelijk in. Ik begrijp heel goed hoe dat zit en toch denk ik 'hoe kunnen we dan toch lokaal op Haarlemmermeers niveau zorgen voor een bepaalde waakhond, of een persoon, of iets, wat dan ook?' Ik heb het antwoord niet…

De VOORZITTER: Het punt is duidelijk, dank u wel. We gaan terug anders wordt het te veel een debat.

Burgemeester SCHUURMANS: Ik heb twee antwoorden die ik wil geven. Een visie is een beeld van 'waar willen we met elkaar naartoe?' en dat is hoog over. Het is echt niet zo dat we dat over vier jaar bereikt hebben. Het zou fantastisch zijn als wat in de visie staat, ook allemaal over vier jaar opgelost is. Dat is iets waar we naar moeten streven, maar we zijn het met elkaar eens dat we daar niet komen. Belangrijker is, en dat hoor ik mijnheer Jansen zeggen, en ook een aantal anderen, dat er een actieprogramma is, een lokaal actieprogramma. Daar ben je juist bezig ervoor te zorgen concreet af te spreken wat je nu doet om de visie waar te maken. Dus volgens mij is het wat te prematuur. Deze visie is overall voor de hele regio. Lokaal komt er een actieprogramma waarin de uitvoeringsdelen worden vastgesteld. Dan hoop ik dat u daar tevreden mee bent.
En dan nog de monitor, die rol waar mevrouw Elfers naar vraagt. Ik ben ongelooflijk onder de indruk van de wijze – en dat kan ik nu zeggen, omdat het dichtbij is gekomen in de Veiligheidsregio – waarop Veilig Thuis afgelopen jaar alle gezinnen heeft benaderd die in potentie last zouden kunnen hebben van het feit dat iedereen thuis zit en dicht op elkaar zit met als opgave, onder andere door de wethouder en zijn voorganger gegeven, 'luister eens, we willen dat jullie deze gezinnen monitoren en kijken of er extra hulp nodig is'. Dan valt me op – ik kom uit een ander deel van Nederland en dan heb je de verwachting dat die lijntjes niet zo kort zijn – dat mensen gekend worden en dat er echt wel wordt gekeken zodat mensen die bekend zijn, in beeld blijven. Dat is niet het probleem. Het probleem is dat er een heleboel zijn die we niet in zicht hebben. Daar moeten we tijd in steken, om die zo veel

mogelijk te zien en te herkennen daar actie op te ondernemen.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan gaan we echt snel naar het debatdeel want anders houden we te weinig tijd over.

Burgemeester SCHUURMANS: Sorry, het actieprogramma is regionaal, ik heb lokaal gezegd, maar het is een regionaal actieprogramma.

De VOORZITTER: Dat heeft u nog net kunnen corrigeren. Dat is helder, dan gaan we snel naar de tweede termijn, het vrije debat. Heel behulpzaam zijn er in de chat al een aantal suggesties gedaan voor onderwerpen en die ga ik volgen, in volgorde. We starten met het eerste onderwerp, de indicatoren en dat gaat mijnheer De Vries aftrappen.

De heer DE VRIES: Dank u wel voorzitter. Het is een aantal keer langs gekomen en ik heb mijnheer Sidali ook horen zeggen 'ik wil graag wat ophalen bij jullie'. Dan denk ik 'dan moeten we snel aan de slag zodat hij huiswerk heeft'. Dus ik zit te denken aan een aantal indicatoren die tamelijk voor de hand liggen: hoeveel situaties zijn we tegengekomen, eventueel onderverdeeld onder kinderen en volwassenen en ouderen, of wat dan ook, en nog belangrijker, denk ik, wat is er opgelost? Want dat is het doel van dit beleid, dat er een eind komt aan het relationele geweld met kinderen of onder volwassenen. Dus dat zijn wat mij betreft heel belangrijke indicatoren, maar misschien hebben collega's nog meer ideeën.

De VOORZITTER: Dat gaan we horen. Ik neem de volgorde van de handjes. Mijnheer Jansen.

De heer JANSEN: Dank u wel voorzitter en dank u wel mijnheer De Vries. In de eerste termijn heb ik ook al aangegeven, en de VVD hoor ik dat ook zeggen, 'we zitten nu achteraan de lijn, het zou mooi zijn als we juist een debat kunnen voeren over hoe we het SMART kunnen maken en dan vooraan de lijn zitten'. Zodat het makkelijker wordt in het regionaal programma wijzigingen aan te kunnen brengen, maar als …(geluid valt weg)

De VOORZITTER: Mijnheer Jansen, u valt helaas weg. U viel weg, mijnheer Jansen.

De heer JANSEN: Dan herhaal ik het laatste stukje. We hebben elf doelstellingen neergelegd. Per doelstelling is dat makkelijk SMART te maken door te kijken met een nulmeting 'hoe is de situatie voordat we starten?' Om maar even 'inwoners wegwijs maken' als voorbeeld te nemen. Hoeveel mensen zijn er die nu hulp vragen en hoeveel mensen zijn er in opvolgende jaren die hulp vragen? Dan heb je een effect en zo kun je heel simpel bij al die doelstellingen die hier in dit plan staan aan het eind en bij tussenevaluaties – want dat was ook een vraag, om dat wel jaarlijks neer te leggen – kijken waar we staan. Dat lijkt me een mooie aanvulling.

De VOORZITTER: Dank u wel. Ik verzoek de anderen ook om het nog wat korter te houden want ik zie nog meer onderwerpen langskomen en willen we daar tijd voor houden, moeten we wat strenger zijn op de tijd. Dus dat ga ik doen. Mevrouw Maat, gaat uw gang,

Mevrouw MAAT: Dank u wel voorzitter. Indicatoren bepalen, interpreteer ik een beetje als dat we al actief mogen gaan nadenken over het actieplan. Wat mijnheer Jansen zegt, lijkt me ook heel slim, maar ik denk dat het ook een stukje communicatie en voorlichting is. Zoals ik net al begon over seksueel geweld. Er blijft een hoop op de plank liggen, maar voordat er überhaupt aangifte wordt gedaan, is er een heel hoge drempel. We weten dat dat ook in heel veel gevallen niet wordt gedaan

en dat er ook gevallen zijn waarin de zaak niet afdoende wordt afgehandeld of wordt gedacht 'je zal het wel over jezelf hebben afgeroepen'. Dat soort voorbeelden kennen we natuurlijk genoeg. Ik denk dat we als gemeente ook een heel grote stap kunnen maken door iets aan voorlichting te doen en naar buiten te communiceren 'er zijn meerdere plekken waar je in feite al voordat je aangifte doet, heen kan gaan'. Dat kunnen we beter communiceren. Ik ben heel benieuwd wat mijn collega's daarvan vinden.

De VOORZITTER: Dan gaan we naar mevrouw Van der Meij, misschien kunt u dat meteen meenemen.

Mevrouw VAN DER MEIJ: Ja. Dank u wel voorzitter. Ik ben groot voorstander van dat meten, indicatoren en SMART formuleren. Daar heb ik ook in mijn eerste termijn al wat over gezegd. Ik ben het eens met mevrouw Maat dat communicatie daar een enorm belangrijk onderwerp bij is, maar eigenlijk valt dat onder de eerste ambitie, namelijk het wegwijs maken en bespreekbaar maken. Daar is communicatie voor nodig. Mensen moeten weten waar ze terechtkunnen en mensen moeten weten dat ze signalen af kunnen geven. Ik denk dat we daar inderdaad een klap moeten maken 'hoe gaat dat nu, hoe gaat dat in de toekomst?' Ik wil er nog wel iets meer bij zoeken want ik denk dat ook uit het informele circuit, dus informele netwerken, de sportverenigingen, et cetera, waar gezamenlijk in de kleedkamers wordt omgekleed signalen vandaan komen. Ik heb hem ook al genoemd, de dierenarts. Hoe bijzonder misschien ook, daar komen ook signalen vandaan. Dus ook de communicatie vanuit de gemeente naar ontvangers van signalen zou wat mij betreft daarin meegenomen moeten worden. Ik stop ermee, dan kan iemand anders nog.

De VOORZITTER: Dank u wel. Mijnheer Boscher, gaat uw gang.

De heer BOSCHER: Dank u wel voorzitter, wat mij betreft, zou een van de belangrijkste indicatoren moeten zijn hoe tevreden het slachtoffer/cliënt is met de geboden hulp en of dat ook duurzame hulp is. Ik denk dat echt harde criteria niet zo veel zeggen als je die kleuring en die interpretatie daarvan niet hebt. Die nulmeting van mijnheer Jansen zou ik heel interessant vinden, maar ik vraag me wel af hoe je dan in zo'n nulmeting meeweegt dat we dus juist ook heel veel niet weten en dat we achter heel veel voordeuren eigenlijk niet weten wat de situatie is. Gewoon een oprechte opmerking want ik denk dat een nulmeting zeker een waarde kan hebben. Maar we zitten daar wel met een probleem naar mijn mening.

De VOORZITTER: Mijnheer Jansen, wilt u daarop reageren?

De heer JANSEN: Ik zocht mijn handje, voorzitter. Dat is het bekende probleem van het dark number. Dat heb je natuurlijk met meerdere misdrijven, hoewel die term in dit verband raar klinkt. Dat is soms een probleem maar dat moet niet in de weg staan dat je toch met die nulmeting en indicatoren gaat werken en accepteert dat je een deel niet weet en er toch alles aan moet doen. Daar heb ik net al een aantal mooie voorbeelden van D66 over gehoord, om te kijken of je het kleiner kunt maken. Dat zou het doel moeten zijn.

De VOORZITTER: Dank u wel. Ik ga nog even naar mevrouw Reesink, mevrouw Van der Meij en mevrouw Elfers en dan als laatste naar mijnheer De Vries om dit punt af te ronden. Mevrouw Reesink, gaat uw gang.

Mevrouw REESINK: Dank u wel voorzitter, ik heb eigenlijk een vraag aan mijnheer Boscher. Ik hoorde hem noemen dat hij wilde vragen aan slachtoffers die hulp gekregen hebben hoe zij de geboden zorg

hebben ervaren, maar hoe ziet u dat dan voor u? Dat ze een vragenlijst moeten invullen? Hoe ziet u dat?

De VOORZITTER: Mijnheer Boscher.

De heer BOSCHER: Dat zou je op die manier kunnen doen. Ik denk namelijk dat de tevredenheid – ook al klinkt dat misschien een beetje raar – of dat het probleem is opgelost, zover als mogelijk, fundamenteel is voor je aanpak. We hebben bijvoorbeeld, ik zeg het nog een keer, die TransforMeerMonitor juist ook ingericht om dat soort verhalen in kwijt te kunnen, niet alleen maar de cijfers, maar ook de verhalen erachter. Ik denk dat je daar ook veel meer aan die tevredenheid moet kunnen meten.

De VOORZITTER: Dank u wel, wilt u daar nog op reageren mevrouw Reesink? Zo niet, dan gaan we naar mevrouw Van der Meij.

Mevrouw VAN DER MEIJ: Dank u wel voorzitter. Ik wil op beide wel reageren. Een dark number, waar we het al eerder over gehad hebben, het deel dat je niet weet, dat weet je niet. Je hebt een voormeting en een nameting. Dat neemt niet weg dat je over het deel dat je op dat moment gemeten hebt, wel iets kunt zeggen. Hoe de geboden zorg ervaren is als kwaliteitsmeter laten gelden, vind ik wel een gevaarlijke omdat we er dan van uitgaan dat die geboden zorg een bepaalde route loopt en over het algemeen betekent dat dus dat er geen sprake meer is van huiselijk geweld. Het systeem van huiselijk geweld zit natuurlijk veel ingewikkelder in elkaar. Mensen hebben soms wel drie, vier, vijf zes trajecten nodig voordat daadwerkelijk afscheid genomen wordt van elkaar, als dat de oplossing zou zijn. Maar waar wat mij betreft het succes zit, is waar we het eerder over hebben gehad, dat absoluut noodzakelijk is dat de cirkel doorbroken wordt. Dus dat we proberen met name in te zetten op jongeren en kinderen die in een situatie zitten waarin ze het relationeel geweld eigenlijk met de paplepel ingegoten krijgen. Volgens mij is dat je allergrootste succesfactor. Lukt het je om, al is het maar een keer, zo'n cirkel te doorbreken? En hoe je dat meet, daar heb ik ook geen eenvoudig antwoord op.

De VOORZITTER: Mevrouw Elfers op dit punt.

Mevrouw ELFERS: Dank u wel voorzitter. Wellicht begrijpen we elkaar allemaal een beetje. Ik wil graag reageren op dat SMART maken want daar zijn we volgens mij mee bezig. Ik hoor een aantal voorbeelden, zowel van GroenLinks als van de VVD en volgens mij kunnen we dat in een opdracht aan het college meegeven want ze zitten hier, dat heeft wethouder Sidali ook al aangegeven, om dat bij ons op te halen. Dus wellicht kunnen we dat als opdracht meegeven aan het college.
En verder wil ik ook reageren op wat mevrouw Van der Meij van D66 zegt. Die cirkel moet doorbroken worden. De kinderen van nu moeten weten dat geweld niet de norm is. Hoe gaan we dat doen? Dat is het bespreekbaar maken, het vroegsignaleren. Hoe we goed kunnen meten of dat een succes is, dat is lastig. Maar actie is noodzakelijk wat mijn fractie betreft.

De VOORZITTER: Dank u wel. Mijnheer De Vries, kunt u uw punt kort afronden? Dan hebben we tijd voor de volgende.

De heer DE VRIES: Ja zeker, even terug op de kwestie dark number. De 3% van de kinderen en 5,5% van de volwassenen die in het rapport staan, zijn denk ik geen dark numbers dus dat zijn wel cijfers waar je je aan vast kunt houden. Die zullen ongetwijfeld in Haarlemmermeer zo'n beetje een-op-een bruikbaar zijn. Dat is een startpunt, dat je weet hoeveel je wel of niet signaleert.

De VOORZITTER: Dank u wel. Mijnheer Beusenberg.

De heer BEUSENBERG: Ik heb nu twee keer de heer De Vries horen praten, maar hem niet gezien. Wellicht is het handig dat we elkaar kunnen zien.

De VOORZITTER: Mijnheer Beusenberg, hij is wel in beeld maar er iets met de verbinding en ik wilde daar geen tijd aan verspillen want dat kost ons spreektijd en we hebben niet meer zo veel over en nog minimaal twee punten die men wil bespreken. Dus fijn dat u het even noemt, maar we gaan toch snel door naar het volgende punt. Dat gaat over wonen. Mevrouw Reesink, u kunt dat aftrappen.

Mevrouw REESINK: In mijn bijdrage heb ik een casus belicht waarbij iemand al twintig jaar was ingeschreven bij WoningNet. Dus je zou verwachten dat als je je dan regelmatig inschrijft voor een woning, je dan snel een woning krijgt. Alleen na vier jaar was het nog niet gelukt en nu heeft ze het huis toch verlaten, op aanraden van professionals, en moet ze hier in de gemeente hier en daar logeren en dat werkt natuurlijk niet. Ik denk dat er maatwerk nodig is voor dit soort gevallen, als we echt willen helpen en het verschil moeten maken.

De VOORZITTER: Dank u wel. Mevrouw Van der Meij en dan mijnheer Jansen.

Mevrouw VAN DER MEIJ: Dank u wel voorzitter. Ik vind het heel ingewikkeld om over individuele casussen te spreken in een raadsvergadering en ik vind dat ook niet helemaal de plek, om te beginnen. Het tweede is natuurlijk dat het woonprobleem boven bijna elk raadsvoorstel hangt als we het hebben over het Sociaal Domein. Dat speelt op zo veel vlakken en dat is iets dat we zeker niet van vandaag op morgen oplossen. Daar wordt ook op andere plekken hard aan gewerkt. Ik erken het probleem maar ik erken ook dat we dat in dit kader, in het kader van deze regiovisie, er eigenlijk niet zoveel mee kunnen.

De VOORZITTER: Dank u wel, mijnheer Jansen.

De heer JANSEN: Ik sluit me aan bij mevrouw Van der Meij met een kleine toevoeging dat we om 20.30 uur een sessie hebben die met naam en toenaam onder andere deze doelgroep benoemt. Dus ik ben het met mevrouw Reesink eens dat het een probleem is. Daar kunnen we nog een apart debat aan wijden, maar ik stel voor dat daar in te brengen, wellicht dat er dan een uitkomst komt en dan hebben we hier nog tijd om een kleine laatste onderwerpje te doen.

De VOORZITTER: Ik kijk nog even rond of nog anderen willen reageren, anders is het woord aan mevrouw Reesink. U kunt afsluiten, gaat uw gang.

Mevrouw REESINK: Die suggestie van mijnheer Jansen zal ik zeker meenemen, dank u wel. Ik weet dat mijn casus een individuele casus is, maar hij staat niet op zich. Er zijn heel veel van dit soort alleenstaande ouders die geen vaste woon- of verblijfplek hebben op dit moment en dat vind ik zorgelijk. Het is ook een drempel om niet weg te gaan omdat je niet weet waar je naartoe kunt. Dus ik vind het een heel zinvol punt om mee te nemen, ook naar de regio.

De VOORZITTER: Dank u wel, dat punt heeft u kunnen maken. Ik kijk naar het laatste onderwerp waar nog tijd voor is. Dat gaat over hoe we mensen bereiken, als ik het goed zeg. Dat heeft mijnheer De Vries ingebracht en ik kijk even of anderen dat ook akkoord vinden want mijnheer De Vries heeft al een punt ingebracht. Mijnheer De Vries, vindt u het anders goed dat ik eerst ga naar mevrouw Elfers

die nog geen punt heeft ingebracht?

De heer DE VRIES: Als dat een beter punt is, dan mag dat wat mij betreft.

De VOORZITTER: Dat gaan we horen, dat mag u zelf beoordelen, mijnheer De Vries. Mevrouw Elfers gaat uw gang.

Mevrouw ELFERS: Dank u wel voorzitter, nu ligt de lat wel heel hoog. Maatwerk werd door mevrouw Reesink al aangehaald en dat geldt wat mijn fractie betreft ook voor diverse culturele achtergronden want ook die vragen soms om specifieke zorg en aandacht. Daarbij spelen eergebonden relationeel geweld of cultuurgebonden geweld en mijn fractie vindt dat we best als gemeente of regionaal, zowel regionaal als lokaal kunnen stimuleren dat hulpverleningsinstanties culturele sensitiviteit bevorderen. Dat kan soms net die extra antenne zijn, daar waar regelgeving en protocollen net niet in voorzien en ik hoor graag hoe mijn collega's daarover denken.

De VOORZITTER: Dat gaan we horen, ik heb nog een handje staan van mevrouw Van der Meij, ik weet niet of dat…. Nee dat was niet de bedoeling, dan mijnheer De Vries, kunt u reageren.

De heer DE VRIES: Dank u wel, ik denk dat dat wel aansluit op het onderwerp dat ik inbracht want ik denk dat we op zoek moeten gaan naar zo veel mogelijk kanalen om deze situaties op het spoor te komen. Dus we hebben de huisartsen en de scholen en allerlei andere zaken, en ook publiekscampagnes, landelijke campagnes, maar ik denk dat je heel goed moet kijken naar 'wat zijn nu de effectieve middelen om mensen te helpen te melden en te laten weten dat ze het kunnen melden?' Dus ik vind dat een goed punt.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan gaan we naar mijnheer Jansen.

De heer JANSEN: Er is al een aantal voorbeelden genoemd, ook dingen die niet in het stuk staan, onder andere door mevrouw Van der Meij. Ik wil nog daaraan toevoegen dat er heel veel bronnen zijn, maar we onszelf ook niet moeten vergeten. We hebben ook buren, we hebben bovenburen, we zijn zelf als raadslid ook zo'n persoon die kan signaleren. Dat raakt wel meteen aan 'ja, maar het zijn mijn buren en moet ik daar dan iets van zeggen?' Daar wordt het interessant want we praten over anderen die wat moeten doen, maar verplaats je eens in de situatie dat jij degene bent die daarnaast woont. Wat ga je dan doen? En dan kom je op voorlichting en de manier om onszelf als persoon ook te bereiken. Dan zouden we een goede slag kunnen slaan zonder het in een verkeerde context te doen.

De VOORZITTER: Dank u wel. Ik ga nog even naar mijnheer De Vries, mevrouw Reesink en mijnheer Beusenberg en dan laten we dit punt afsluiten door mevrouw Elfers en dan zijn we ongeveer door de tijd heen. Als u nog wilt spreken, moet u zich nu melden. Mijnheer De Vries.

De heer DE VRIES: Ja, mijnheer Jansen, heel goed punt dat we ook een eigen verantwoordelijkheid hebben maar we zitten hier met elkaar met 39 mensen in totaal. Op een bevolking van 160.000 inwoners is dat niet zo heel veel, dan zouden we aan onze buren ook moeten zeggen 'let op, luister ook eens aan de muur van onze huizen'. Maar overal ligt de verantwoordelijkheid bij heel veel mensen en het is goed om elkaar daarop te wijzen.

De VOORZITTER: Mevrouw Reesink, gaat uw gang.

Mevrouw REESINK: Ik ben heel blij met de inbreng van mijnheer Jansen. Er is namelijk ook een eigen

verantwoordelijkheid en net zoals de professionals handelingsverlegenheid hebben op dit gebied, denk ik dat ook de inwoners dat kunnen hebben. Dat ze zich te veel voelen, of dat ze vinden dat ze zich misschien te veel bemoeien met wat een ander doet. Maar het is wel heel belangrijk dat we het doen. Daarom ben ik ook heel blij dat mijnheer Jansen dat aandraagt want als wij het niet doen, wie doet het dan?

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan mijnheer Beusenberg.

De heer BEUSENBERG: Dank u voorzitter, nog niet zo lang geleden was er een uitgebreide campagne over geweld binnen het gezin en wellicht is het een ideetje want om dat filmpje regionaal te gebruiken. Het was een landelijke campagne over geweld in het gezin en oudergeweld en wellicht is het een idee om zo'n filmpje op te vragen en te mogen gebruiken.

De VOORZITTER: Dank u wel. Mevrouw Elfers, wilt u dit afsluiten?

Mevrouw ELFERS: Dank u wel voorzitter, ik sluit af met de woorden 'hoe leuk is het om te merken dat ik een punt inbreng en mijnheer De Vries het heel mooi naar zijn communicatiepunt weet te draaien?' Ik zie mijnheer De Vries lachen, vandaar dat ik ook lach. En vervolgens is de rest van de raadsleden op dat punt verdergegaan. Dat is een mooie politieke les voor mij en verder wil ik zeggen dat het college veel gehoord heeft over hoe zij het actieplan SMART kunnen maken. Wij zijn absoluut het voorbeeld, dat deel ik met heel veel mensen. We verwachten ook vooral actie van het college. Wat mij betreft, was het, hoe triest het onderwerp ook is, wel een mooie avond.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan was dat het laatste punt en zijn we aan de tijd. Dan rond ik deze sessie af door te melden dat dit ter voorbereiding van de stemming was, het college heeft bij u kunnen ophalen wat het meeneemt naar de regio, zoals dat heet. En de stemming staat gepland. Dank u wel voor uw bijdragen en dan sluiten we deze sessie.